

Radu Mihai CRIȘAN
doctor în economie – specializarea *Istoria gândirii economice*

DE CE ?

REFLECȚII INFIDELE
DESPRE
HOLOCAUST

Editura TIBO
BUCUREȘTI
2008

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CRIȘAN, RADU MIHAI

De ce ? : reflecții infidele despre Holocaust / Radu Mihai Crișan. - București : Tibo, 2008

Bibliogr.

ISBN 978-973-88829-1-1

323.1(=411.16)

Toate drepturile de multiplicare, traducere, adaptare și difuzare a acestei lucrări sunt absolut libere (gratuite și neîngrădite), atât pentru România cât și pentru fiecare dintre celelalte țări ale lumii.

ISBN 978-973-88829-1-1

CUPRINS

DE CE? Reflecții infidele despre Holocaust5

DJUĞAȘVILI. Numele adevărat al lui Stalin19

Bibliografie23

Cel care respectă caracterul propriu și libertatea de manifestare a oricărui alt geniu național, contractează prin aceasta el însuși dreptul de a fi respectat în toate ale sale.

Mihai Eminescu,
Ședința Adunării de vineri..., *Timpul*,
VII, nr. 19 din 26 ianuarie 1882, în
Opere, vol. XIII, PUBLICISTICĂ, 1882
– 1883, 1888 – 1889, *Timpul, România
Liberă, Fântâna Blanduziei*, cu 64 de
reproduceri după manuscrise și
publicații, Ediție critică întemeiată de
Perpessicius, Editura Academiei,
București, 1989, pag. 40, 41

DE CE?

Reflecții infidele despre Holocaust

Îmi place să cred că nu sufăr nici de mania persecuției, și că nici nu văd pretutindeni doar complotiști și comploturi.

„Orice aluzie la «conspirație» trezește un cor de proteste din tabăra «javrelor cu ștaif» autohtone încadrându-se cu entuziasm în spectacolul mondial regizat de cinicii dirijori. Exemplul cel mai actual este acuzația de «holocaust» adusă poporului român”. (Nicador Zelea Codreanu, *România ca un hotel*, în *Cuvântul legionar*, An III, nr. 39, noiembrie 2006, pag. 2)

„Lăsând la o parte monstruoziitatea vinei colective, dreptul pe care și-l arogă diverși(;) de a fi și *acuzatori și judecători; am vrea să știm dacă acuzațiile ce ni se aduc vin din partea unor persoane private, a unor asociații sau pur și simplu din partea statului Israel.*

Dacă vin din partea unor persoane private sau O.N.G., rămâne de neînțeles:] de ce statul român în frunte cu președintele trebuie să sărute mâna călăului; să accepte orice acuzație la adresa statului român?

Dacă ar fi venit din partea statului Israel trebuia să vină pe căi oficiale, diplomatice și făcute publice prin presă.

Deci cine a stabilit vinovăția poporului român în cazul acuzației de holocaust și, mai grav, cine a acceptat această vinovăție? S-a făcut vreun referendum, s-a discutat în legislativ, s-a făcut măcar vreun sondaj de opinie, s-a făcut publică suma exorbitantă cerută de...; și aici mă opresc: cerută de cine? De o entitate «superioară» care trece peste orice convenție între națiuni?

De ce statul român nu dă un comunicat în care să spună: cine ne acuză, pe baza căror dovezi acceptate de un tribunal, care tribunal, când s-a judecat.

Dacă statul român acceptă sancțiunea și statul Israel nu declară oficial nimic, trebuie să acceptăm existența unei supraputeri oculte și a unui complot împotriva românilor – evident, cel puțin începând din secolul 19”. (Nicador Zelea Codreanu, *România ca un hotel*, în *Cuvântul legionar*, An III, nr. 39, noiembrie 2006, pag. 2)

A compara argumentele, și a o face cu tonul liniștit al buneicredințe reciproce, constituie esența oricărei discuții serioase – nota Eminescu încă acum mai bine de o sută de ani. (Mihai Eminescu, «*Românul*» *continuă a se ocupa...*, *Timpul*, VI, nr. 20 din 27 ianuarie 1881, în Mihai Eminescu, *Opere*, vol. XII, PUBLICISTICĂ, 1 ianuarie 1881 – 31 decembrie 1881, *Timpul*, cu 28 de reproduceri după manuscrise și publicații, Ediție critică întemeiată de Perpessicius, Editura Academiei, București, 1985, pag. 46)

De-aceia, în știință, „totdeauna, indiferent de subiectul abordat, se obișnuiește un examen critic și senin al tuturor argumentelor, pro și contra. În privința holocaustului însă – capitol din istoria contemporană a umanității, indicația din programa școlară este aceea de a nu se admite nici o discuție liberă cu privire la aspectele controversate sau poate chiar controversabile. Cui folosește ca în această problemă să fie ascunsă complexitatea faptelor și, mai ales, complexitatea vinovățiilor?” (Ion Coja, *Notă explicativă*(2), cuvânt introductiv la lucrarea: *Situația Evreilor în România, vol. I, 1939-1941, partea I*, Coordonatori Locotenent-colonel Alesandru Duțu și Dr. Constantin Botoran, Editura *Țara Noastră*, Uniunea *Vatra Românească*, București, 2003, pag. 10)

„Nu le dau dreptate celor ce neagă holocaustul, iar dacă prilejul se ivește, caut totuși să înțeleg acest fenomen, *real*, al «revizionismului», și asta nu mă împiedică să citesc cu cel mai mare interes dezvăluirile, mai vechi și mai noi, făcute de autori evrei [ca de exemplu Roger Garaudy în studii precum *Procesul Sionismului Israelian* - vezi ediția românească Editura Samizdat] privind complicitatea unor persoane și cercuri evreiești la producerea holocaustului. Li se va preda oare elevilor o lecție și despre vinovăția care revine unor lideri evrei, unor instituții evreiești, unor doctrine politice evreiești, în inițierea și întreținerea holocaustului?” (Ion Coja, *Notă explicativă* (2), cuvânt introductiv la lucrarea: *Situația Evreilor în România, vol. I, 1939-1941, partea I*, Coordonatori Locotenent-colonel Alesandru Duțu și Dr. Constantin Botoran, Editura *Țara Noastră*, Uniunea *Vatra Românească*, București, 2003, pag. 11) Sau despre „declarația dată în 1955 de WILHELM FILDERMAN, fost președinte al Federației Comunităților Evreiești în anii '40:

«Subsemnatul Wilhelm Filderman, Doctor în Drept la Facultatea din Paris, fost Președinte al Uniunii Comunităților Evreiești din România și Președinte al Uniunii Evreilor Români, domiciliat actualmente în New York, USA, Hotel Alameda, Broadway at 71 St, declar următoarele:

(...) În timpul perioadei de dominație hitleristă în Europa, eu am fost în legătură susținută cu Mareșalul Antonescu. Acesta a făcut tot ce a putut pentru a înlăni soarta evreilor expuși la persecuția germanilor-naziști (s.n.). Trebuie să subliniez că populația română nu este antisemită(!). Am fost martor al unor mișcătoare scene de solidaritate și de ajutor între români și evrei în momentele de grea încercare din timpul infernului nazist în Europa. Mareșalul Antonescu a rezistat cu succes presiunii naziste, care impunea măsuri dure împotriva evreilor. Aș aminti doar câteva exemple:

Grație intervenției energice a Mareșalului Antonescu, a fost oprită deportarea a mai mult de 20.000 de evrei din Bucovina;

El a dat pașapoarte în alb, pentru a salva de teroarea nazistă evreii din Ungaria, a căror viață era în pericol;

Grație politicii sale, bunurile evreilor au fost puse sub un regim de administrare tranzitorie, care, făcându-le să pară pierdute, le-a asigurat conservarea în scopul restituirii la momentul oportun.

Menționez aceasta pentru a sublinia faptul că Poporul Român, atât cât a avut, chiar în măsură limitată, controlul Țării, și-a demonstrat sentimentele de umanitate și moderație politică.»

(Uniunea Vatra Românească, Liga pentru Combaterea Anti-Românismului LICAR, Uniunea Veteranilor de Război și a Urmașilor Veteranilor, Asociația Culturală Pro Basarabia și Bucovina, Federația Română a Foștilor Deținuți și Luptători Anticomuniști, Liga Națională a Luptătorilor din Decembrie '89, Fundația George Manu, *Comunicat*, București, 16 aprilie 2002 – Textul se regăsește în volumul: Ion Coja, *Holocaust în România? Suită de documente și mărturii adunate și consemnate de ION COJA, în folosul parlamentarilor și al autorităților implicate în elaborarea, aprobarea și aplicarea Ordonanței de Urgență nr. 31/2002 a Guvernului României*, Editura Kogaion, București, 2002, pag. 13, 14)

Și oare la cunoștința câtor elevi va fi adus conținutul articolului lui Nicolae Iorga, «*De ce atâta ură?*» (6 ieulie 1940):

„Se adună și cresc văzând cu ochii documentele și materialele, actele oficiale și declarațiile luate sub jurământ.

Înalți magistrați și bravi ofițeri cari și-au riscat viața ca să apere cu puterile lor retragerea și exodul românilor, au văzut cu ochii lor nenumărate acte de sălbăticie, uciderea nevinovaților, lovituri cu pietre și huiduieli. Toate aceste gesturi infame și criminale au fost comise de evreimea furioasă, ale cărei valuri de ură s-au deslănțuit ca sub o comandă nevăzută.

De unde atâta ură?

Așa ni se răsplătește bunăvoința și bunătatea noastră?

Am acceptat acapararea și stăpânirea iudaică multe decenii și evreimea se răzbună în ceasurile grele pe care le trăim. Și de nicăieri o dezavuare, o rupere vehementă și publică de isprăvile bandelor ucigașe de sectanți sangvinari. Nebunia organizată împotriva noastră a cuprins târguri, orașe și sate.

Frații noștri își părăseau copiii bolnavi, părinții bătrâni, averi agonisite cu trudă. În nenorocirea lor ar fi avut nevoie de un cuvânt bun, măcar de o fărâmă de milă. Sprijin cald și un cuvânt înțelegător, fie și numai sentimental, ar fi fost primit cu recunoștință. Li s-au servit gloanțe, au fost sfârtecați cu topoarele, destui dintre ei și-au dat sufletul.

Li s-au smuls hainele și li s-a furat ce aveau cu dânșii, ca apoi să fie supuși tratamentului hain și vandalic. România aceasta, de o bunătațe prostească față de musafiri și jecmănitori, merita un tratament ceva mai omenesc din partea evreimii, care se lauda până mai ieri că are sentimente calde și frățești față de neamul nostru în nenorocire”. (Nicolae Iorga, *De ce atâta ură?*, 6 iulie 1940, Neamul Românesc – Regăsiți textul în volumul: Ion Coja, *Holocaust în România? Suită de documente și mărturii adunate și consemnate de ION COJA, în folosul parlamentarilor și al autorităților implicate în elaborarea, aprobarea și aplicarea Ordonanței de Urgență nr. 31/2002 a Guvernului României*, Editura Kogaion, București, 2002, pag. 23)

„Adevărul se dovedește cu argumente și contra-argumente, nu prin ordonanțe guvernamentale, armată, poliție, închisori, călăi și trântori, cu care trebuie dat de pământ!

Ce are de ascuns regimul de la București?

Guvernele care au ceva de ascuns, care încearcă să ascundă realitatea istorică în dosul uneia sau a mai multor ordonanțe de urgență, sunt în afara legii. (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12)

„Articolul 31 din Constituția României: (1) Dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngrădit.

Or, tocmai acest drept este anulat de prevederile O.U.G. 31/2002, care obligă cetățenii la dopaj și îndoctrinare cu versiunile fabricate de poliția politică a gândirii și de foștii (;)academicieni plini și corespondenți de la «Fane Babanu»». (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12)

„Unde sunt gropile comune cu zeci sau sute de vagoane de schelete umane, unde sunt restul de dovezi care ne incriminează?

După ce se vor găsi dovezile, ele vor trebui evaluate de niște comisii de experți și transformate în probe ale procesului. Am zis proces! Care proces? Acela care judecă și condamnă!

Unde sunt executanții, criminalii, că nu se vede nici unul, că nu or fi omorât atâta puzderie de oameni Antonescu și Alexianu?! Să-i aducem în fața unui tribunal, să mărturisească, nenorociții!

Cine ne acuză? Tovarășul Ellie Wiessel? **Păi ce-o fi el, acuzator, judecător și pluton de execuție?** (Nicador Zelea Codreanu, *Despre Mișcarea Legionară*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 56, martie 2008, pag. 5)

„Dacă ne acuză statul Israel, să o facă la nivel diplomatic, cum cere uzanța internațională.

Vreau să văd în ziare(;) scris mare: *«Statul Israel acuză România de Holocaust!»* Copie după actul oficial, și, ca tot românul, cu antet, ștampilă și semnătură!» (Nicador Zelea Codreanu, *Despre Mișcarea Legionară*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 56, martie 2008, pag. 5)

„De ce se ascund Poporului Român anumite adevăruri? Simplu: pentru a-l menține pe mai departe în sclavie. Sclavia iudeo-comunistă de ieri a fost înlocuită de cea iudeo-americană și occidentală de azi”. (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12)

Jewish Banker : „S-ar putea spune că Marxismul este cel mai înverșunat dușman al Capitalismului, care pentru noi e sfânt. Pentru simplul motiv că ei sunt poli opuși, ei ne dau nouă cei doi poli ai Pământului și ne permit să-i fim noi axa. Acești doi oponenți Bolșevismul și noi înșine ne găsim identificați în Internaționala. Acești doi oponenți, care constituie doctrina celor doi poli ai

societății, se întâlnesc în unitatea de scop, care este reînnoirea societății de sus prin controlul avuției și de jos prin revoluție”. (Citat din *Jewish Banker*, de Comte de Saint-Aulaire din *Geneve contra la Paix*, *Librarie Plan*, Paris, 1936, apud *Obiectiv Legionar*, An II, nr. 1(7), ianuarie 2004, pag. 10)

Din perspectiva (;)Ordonanței] guvernamentale 31/2002 știința devine dușmanul poliției politice, care o combate pe toate căile ipocriziei democratice de tip occidental, prin toate mijloacele teroriste de tip KGB”. (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12)

După decembrie 1989 „Românii au devenit cetățeni liberi, într-un stat ce se pretinde că ar fi *de drept*, NU de *drepti*. ***Drepturile lor fundamentale, garantate de numeroase tratate și convenții internaționale, ca și de art.37 din Constituție, au fost golite de orice conținut și anulate prin abuziva Ordonanță de Urgență 31/2002.***

Art.1 din O.U.G. 31/2002 nu ne spune care autoritate de stat este îndreptățită și împuternicită să constate «ura națională, rasială sau religioasă», discriminarea sau infracțiunile contra păcii și omenirii. Nu se știe cine constată acestea, după cum nu se știe nici cine, cum, în ce fel și între ce limite trebuie să le combată!

Prea ușor se ajunge la încheierea din art. 1 cu privire la promovarea cultului «persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii». Ce înseamnă de fapt «promovarea» unui astfel de cult? Nu cumva legiuitorul alogen vrea să ne interzică până și pronunțarea numelui mareșalului-erou Ion Antonescu?” (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12) Adică a omului care:

- a fost șeful Statului Major al armatei române ce, în 1919, desființând la Budapesta dictatura bolșevică a lui Bela Kuhn (Cohen), reușea să întârzie cu mai bine de douăzeci de ani instalarea comunismului în Europa de Est;
- a denunțat (odată cu instalarea regimului său de autoritate) Masoneria ca un pericol de Stat și a instituit *Comisiunea de cercetarea materialului și activității societăților secrete Franc-Masonice din România* (vezi pentru amănunte volumul: Toma Petrescu, *Conspirația lojilor – Francmasonerie și Creștinism* – , Ediția a IV-a, Imprimeriile *Frăția Românească*, București, 1941).

„Dacă da, ***cu ce drept vorbesc de infracțiuni contra păcii și omenirii tocmai guvernării care, aflați acum în solda Americii și a Pactului Nord-Atlantic (precum altădată în solda Uniunii Sovietice și a Tratatului de la Varșovia) trimit armata***

română să ucidă patrioții afgani și irakieni ce își apără țara și interesele lor naționale?” (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12)

Și, totodată, de ce „după apariția O.U.G. 31/2002, nimeni nu a fost cercetat și condamnat pentru promovarea cultului personalității criminalilor Stalin, Lenin sau Ceaușescu, prezentați și laudați în diverse publicații, la televiziunea națională sau la alte televiziuni centrale și locale[?] Nu cumva se încalcă astfel în mod flagrant prevederile (;)ordonanței[i]?” (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12)

„Corectitudinea politică este în aceeași măsură inamica adevărului, care, până astăzi, a fost obiectivul declarat al cunoașterii omenești, și al indoielii, care a fost fidelul instrument al acestei cunoașteri”. (Vladimir Volkoff, *Manualul corectitudinii politice. Defectele democrației*, Editura Antet, București, f.a., pag. 102)

În optica ei, „un individ sau un grup de indivizi care își revendică dreptul la o informare imparțială, obiectivă, independentă, necontrafăcută de ziaristi și nesupusă cenzurii corecte politic trebuie considerat extrem de periculos și tratat ca atare, monopolul pe care corectitudinea politică îl deține asupra informației fiind de o importanță crucială”. (Vladimir Volkoff, *Manualul corectitudinii politice. Defectele democrației*, Editura Antet, București, f.a., pag. 35)

„Printr-un program bine pus la punct, românul este ținut la limita supraviețuirii, pentru ca toată atenția și preocuparea sa să se îndrepte spre rezolvarea zilei de mâine, cu prețuri mari, salarii și pensii mici; tineretului i se oferă fotbal, ca o supapă de defulare a mizeriilor și neimplinirilor, stadionul – și nu numai – devenind locul de descărcare dirijată a furiei și a excesului de energie.

Cine se mai gândește în ziua de azi la viitorul apropiat sau mediu al României, cine pune cap la cap toate manevrele aparent fără legătură din viața politică a țării? Românilor li s-a dat o coajă de pâine și circ cât cuprinde!

Presă scrisă, dar mai cu seamă televiziunea, îți servește zi și noapte diversivne și nu pentru audiență, cum se pretinde, ci în baza unei campanii de lungă durată, dar de evidentă intensitate, pentru a te dirija pe un anumit drum(;)”... (Nicador Zelea Codreanu, *Cui îi e frică de Legiune*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 54, ianuarie 2008, pag. 2)

„Întreprinderile înapoiate [- **nu din punct de vedere tehnic!**... -] sunt o redută a comportamentului *autoritarian*, a organizațiilor *masificate*, a abandonului decizional și deci a *nevoii* de «führer». Disperarea, spaima de viitor, dezrădăcinarea generează masificare și autoritarism. Aceste întreprinderi sunt «polițiile» informale în era maselor. Ele *reprimă* tot ceea ce se abate de la starea care le conservă”. (Ilie Bădescu, *Cu fața spre Bizanț. Jurnal*, Editura Evex, București, 1998, pag. 260)

„Întreprinderea înapoiată generează așadar fatalmente putere totalitară. Înlăuntrul ei puterea este de tip autoritarist, relațiile sunt cele de dependență față de șef care-și «promovează» și «recompensează» «clienții» după loialitate față de el, după lipsa discernământului și a judecății critice. Școala puterii totalitare începe în aceste întreprinderi unde un individ care are judecată critică, etc, este eliminat(;). Aceste întreprinderi sunt «școli» ale comportamentului totalitar, ale supunerii față de «șef», ale compromisului moral și politic în raport cu interesul cel mai mărunț.

Șeful acordă recompensele, de la acordarea «aprecierii» individuale la acordarea «primelor», a «recuperărilor», a «închiderilor» de ochi, etc, în funcție de ascultarea oarbă și de loialismul bine probat în timp. Cel ce încalcă regulamentul nescris al acestei școli este livrat necazurilor care culminează – după o lungă ostracizare și expulzare sociometrică – cu darea afară (cu prima ocazie care se ivește)”. (Ilie Bădescu, *opera citată*, aceeași pagină)

Totuși, chiar și în condițiile acestea paralizante, mai apare câte o voce care nu se teme să vorbească public despre „dezmațul și setea de sânge și de răzbnare dezlănțuită de iudeo-comunism după pierderea războiului de către români și câștigarea puterii(;) de către *evreii travestiți în ruși, comuniști, eliberatori, educatori, conducători politici, conducători militari, asigurători ai siguranței naționale, asigurători ai ordinii publice, travestiți în scriitori, în artiști, în justițiar, în șefi de orice, în conducători de orice, în specialiști de orice*, și mai presus de toate hotărâți să acopere «cu vârf și îndesat» «datoriile» (de cele mai multe ori imagine) față de oricine îndrăznise până atunci să îi supere(;) oricât de puțin”. (Nicador Zelea Codreanu, *Pe cine sperie Mișcarea Legionară în Cuvântul legionar*, An III, nr. 46, iunie 2007, pag. 2) Câte o voce care nu pregetă să dezvăluie faptul că „**după aprecierea istoricului și cercetătorului de specialitate Gh. Boldur-Lățescu, numărul victimelor asasinate în închisori, șantiere ale morții, la interogatorii etc., se ridică la 500.000: tot ce a avut țara mai bun în acei ani, elitele intelectuale, politice, militare, și, în plus, 4.000 de preoți și ierarhi – cei mai mulți sub acuzația de «legionari». Din această cifră uriașă, 300.000 au fost legionari, simpatizanți legionari sau pur și simplu cei care îi dăduseră nu-știu-când un șut în spate vecinului la o ceartă ca între vecini, dar vecinul nu era numai vecin, era evreu.**” (Nicador Zelea Codreanu, *Pe cine sperie Mișcarea Legionară în Cuvântul legionar*, An III, nr. 46, iunie 2007, pag. 2)

„A trece genocidul ca act politic antiromânesc din sarcina celor care l-au conceput, dirijat și impus pe seama unor temnici, de la simplul gardian, la directorul de închisoare, executanți încorsetați în rigori militare, așa cum încearcă să o facă o echipă de simbriași din presă, este egal cu operarea de diversiuni și intoxicații spre a ascunde adevărul istoric și a exonera de răspunderi bestiile

crimiale care au îndoliat un popor, hărăzindu-i o epocă de mucenicie prin teroare și dictatură polițienească.

Consider diversiune manevra de a impune prin *mass media* și orice fel de referire scrisă, numele românești adoptate de membrii comandourilor alogene încuibate pe toată ierarhia puterii. Este o metodă abilă de a trece pe seama autohtonilor atât impunerea bolșevismului, cât și crimele în masă săvârșite de alogeni”. (Radu Theodoru, *Contra-Raport Tisminețky-Băsescu (IV)* în *Santinela*, nr. 17, iunie 2007, pag. 3)

„Poporul Român aspiră la **cercetare științifică și exprimare liberă a concluziilor acesteia în orice domeniu, indiferent că ele plac sau nu plac unora**, indiferent de adevărul sau eroarea pe care aceste concluzii le-ar conține, adevăr și eroare ce vor ieși la lumină cu timpul, după cum s-au petrecut lucrurile totdeauna, fără intervenția nici unui fel de poliție sau justiție represivă în materie de gândire și de cunoaștere. **Nimeni nu are dreptul să ne interzică cercetarea științifică a oricăror popoare, evenimente, fapte, întâmplări, obiceiuri, religii, superstiții și orice altceva**”. (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12)

„Desigur, e excelent să se lupte «contra rasismului, antisemitismului și a resurgențelor nazismului»(;); dar este tipic faptul că guvernul ar prefera s-o facă reducând la tăcere sursele de informații contradictorii, ceea ce echivalează cu a viola spiritul în care au fost concepute libertatea gândirii, a cuvântului și a presei, singurele care fundamentează libertatea de opinie. Căci, în fine e dificil să se facă deosebirea între «adevărații» și «pretinșii» istorici, dacă nu li se dă voie tuturor să se exprime, și pare curios că un guvern republican își propune să impună publicului o anumită viziune asupra istoriei și să-i întemnițeze pe oamenii care propun alta.

Există aici o confuzie(;); periculoasă între libertatea de a afirma sau nega și libertatea de a lăuda sau de a condamna.

Se înțelege clar că un guvern își exercită legitim funcțiile atunci când interzice să se facă apologia unei crime, a unui viciu, a unui drog. E mai greu de înțeles de ce interzice să se discute despre existența acelei crime, a celui viciu sau a celui drog: cu cât e mai absurdă o teză care le neagă, cu atât va fi mai ușor recunoscută ca atare și se va descalifica de la sine. Interzicerea unei informații, fie și mincinoase, înseamnă a da impresia că se dorește să se ascundă ceva, fără a mai pune la socoteală faptul că o asemenea măsură nu pare deloc conformă cu Declarația Drepturilor Omului și ale Cetățeanului pe care se bazează Constituția.

În mod vizibil, manipularea informației a devenit o procedură firească (o procedură *curentă* – n.n.) în spiritul puterilor publice. S-ar zice că am revenit la vremurile când Inchiziția dădea foc cărților cărora nu le aproba conținutul”. (Vladimir Volkoff, *Tratat de*

Dezirabilitatea, în atari împrejurări, a omului care totuși se încăpățânează să gândească?...

Cea care-o știm.

Dar..., merită?

Ce-ați zice să nu ne pripim de-a răspunde?

Sugestia mea. Acceptați provocarea? *Întâi* trei întrebări:

- I. De ce Hitler, deși Germania era o mare putere *tehnică*, trimite armata germană (*etnic germană!*) pe frontul sovietic *NE* echipată cu carburanți și motoare care să reziste la gerurile iernii rusești? Și aceasta în condițiile în care, tot el, Hitler:
 - a) Precum însuși mărturisește în *Mein Kampf*, fusese combatant în primul Război Mondial, în calitate de *militar*; adică e imposibil să nu fi știut adevărul elementar că orice război, indiferent cât de roz și de fulger s-ar profila la început, nu-i deloc exclus să se transforme – urmare ivirii pe neașteptate a unor circumstanțe independente de voința celui care îl proiectează – să se transforme într-o confruntare de uzură, care să dureze ani și ani.
 - b) Iarăși conform propriilor lui mărturisiri:
 - o Avea deplină cunoștință că pe Napoleon *gerul* îl înfrânsese sub zidurile Moscovei.

(„Nu am avut de luat o decizie mai gravă, pe tot parcursul acestui război, decât aceea de a ataca Rusia. Spusesem dintotdeauna că trebuia să evităm cu orice preț războiul pe două fronturi și, de altfel, nimeni nu se îndoieste că am meditat mai mult decât oricine asupra experienței lui Napoleon”. (Adolf Hitler, *Însemnarea intimă din 15 februarie 1945*, în Adolf Hitler, *Testament politic*, Traducere de Nicolae Buhmeanu, Editura *Samizdat*, București, 1999, pag. 39))
 - o Dificultățile pe care i le provocase nereușita campaniei militare a Italiei în Grecia l-au forțat

să întârzie cu aproape o lună și jumătate declanșarea atacului asupra Uniunii Sovietice.

(„De ce anul 1941? Pentru că trebuia să întârziem cât mai puțin posibil, și să întârziem cu atât mai puțin cu cât, în vest, adversarii noștri nu încetau să-și sporească puterile. De altfel, nici Stalin însuși nu stătea cu mâinile-n sân. Pe ambele fronturi, timpul acționa împotriva noastră. Prin urmare, nu se pune întrebarea: «De ce deja din 22 iunie 1941?», ci «De ce nu mai devreme?». Fără dificultățile create de italieni, cu campania lor idioată din Grecia, i-aș fi atacat pe ruși cu câteva săptămâni înainte”. (Adolf Hitler, *Însemnarea intimă din 15 februarie 1945*, în Adolf Hitler, *Testament politic*, Traducere de Nicolae Buhmeanu, Editura *Samizdat*, București, 1999, pag. 41)

„Dacă războiul ar fi rămas un război condus de Germania, nu de Axă, am fi putut ataca Rusia încă din data de 15 mai 1941. Având la activ numai victorii totale și indiscutabile, am fi putut termina campania înainte de sosirea iernii”. (Adolf Hitler, *Însemnarea intimă din 17 februarie 1945*, în Adolf Hitler, *Testament politic*, Traducere de Nicolae Buhmeanu, Editura *Samizdat*, București, 1999, pag. 51))

- o Urmare acelorași dificultăți, era nevoit să înceapă cu forțe militare diminuate atacarea colosului de la Răsărit.

(„Deși incapabili deja să reziste în Abisinia și în Cyrenaica, italienii au avut tupeul, fără a ne cere părerea și fără măcar a ne anunța, de a se lansa într-o campanie absolut inutilă contra Greciei. Dezonorantele lor eșecuri au stârnit contra noastră ranchiuna anumitor balcanici. De altfel, acolo trebuie să se caute cauzele rigidizării și ale schimbării de atitudine a iugoslavilor, în primăvara anului 1941.

Acest lucru ne-a determinat, contrar tuturor planurilor noastre, să intervenim în Balcani, ceea ce a provocat o întârziere catastrofală în declanșarea războiului contra Rusiei. Ne-am consumat acolo unele dintre cele mai bune divizii.

În sfârșit, aceasta ne-a obligat să ocupăm teritoriile imense unde, în alte condiții, trupele noastre nu ar fi fost necesare. Țările balcanice se cantonasera voluntar într-o neutralitate binevoitoare în privința noastră. În ceea ce-i privește pe parașutiștii noștri, aș fi preferat să-i lansez asupra Gibraltarului, decât asupra Corintului și a Cretei”. (Adolf Hitler, *Însemnarea intimă din 17 februarie 1945*, în Adolf Hitler, *Testament politic*, Traducere de Nicolae Buhmeanu, Editura *Samizdat*, București, 1999, pag. 50)

- II. De ce Stalin (*Djuġașvili* pe numele său adevărat – adică în traducere, «*fiul evreului*») timp de nu mai puțin de un an și jumătate – adică până la contraofensiva sovietică de la Stalingrad –, opune experimentatei și, totodată, bineînțeleștratei cu *muniție* armate germane trupe sovietice alcătuite din *etnici ruși* neinstruiți, neînarmați și flămânzi, însă constrânși, prin mitralierele politrucilor care-i mânau permanent din spate, să lupte mereu în linia I-a? Asta în condițiile în care odată cu Stalingradul – și cu *tancurile lui sovietice de fabricație S.U.A.* –, Stalin a scos, *ca din pământ*, valori-valori de trupe de o calitate cu totul opusă celor decimate sub tirul germanilor, de-acum aproape înghețați și aflați în retragere dezordonată.
- III. De ce marea finanță internațională îl aduce pe Hitler la putere în Germania, îi susține efortul de înarmare și, mai cu seamă, nici până la finele războiului (adică fără întrerupere – *ceea ce înseamnă inclusiv pe toată vremea Holocaustului*) nu încetează să sprijine mașina de război germană?

(„În realitate, industriașii și afaceriștii bogați din cercurile financiar-bancare internaționale au fost cei care i-au garantat succesul lui Hitler. După ce Hitler a pierdut votul popular în cadrul alegerilor organizate în 1932, în favoarea bătrânului erou de război, feldmaresalul Paul von Hindenburg, treizeci și nouă de lideri din lumea afacerilor, cu nume cunoscute precum Krupp, Siemens, Thyssen, Bosch au semnat o petiție adresată lui Paul von Hindenburg în care

se cerea ca Hitler să fie numit Cancelar al Germaniei.

Acest târg, care l-a adus pe Hitler la conducerea guvernului, a fost făcut în casa bancherului baron Kurt von Schroeder, la 4 ianuarie 1933. Potrivit spuselor lui Eustace Mullins, la această întâlnire au luat parte de asemenea și John Foster și Allen Dulles de la firma de avocați Sullivan&Cromwell din New York, care reprezentau Banca Schroeder. Anul următor, atunci când Rosenberg l-a reprezentat pe Hitler în Anglia, el s-a întâlnit cu directorul sucursalei de la Londra a băncii lui Schroeder, T.C. Tiarks, care era și director în cadrul Băncii Angliei. Pe toată durata celui de-al Doilea Război Mondial, banca Schroeder a acționat ca agent financiar pentru Germania, atât în Anglia, cât și în S.U.A.”. (Jim Marrs, *Guvernarea secretă a Lumii. Istoria secretă ce leagă între ele Comisia Trilaterală, Francmasoneria și Marile Piramide*, Traducerea Nicolo Della Pupa, Editura Antet, București, f.a., pag. 123)

„Însă sursa principală de putere a lui Hitler venea de la un cartel de chimicale numit I.G. Farben (numele este prescurtarea de la *Interessen Gemeinschaft Farben*). Importanța sprijinului acordat de I.G. Farben mișcării socialiste a fost relevată într-o carte despre cartel, care afirma: «fără imensele facilități de producție ale I.G. Farben, departamentul său dezvoltat de cercetări, variata experiență tehnică și concentrarea sa monopolistă de putere economică, Germania nu și-ar fi putut permite să înceapă războiul de agresiune din septembrie 1939.»

Exista însă o sursă mai puțin cunoscută a enormei puteri economice de care se bucura I.G. Farben: Wall Street, SUA. «Fără capitalul oferit de Wall Street, în primul rând nu ar fi existat nici un I.G. Farben și, aproape sigur, nici un Adolf Hitler și nici un al doilea război mondial.»

I.G. Farben s-a înființat în 1924, când bancherul [cetățean] american Charles Dawes a contractat o serie de împrumuturi externe totalizând 800 de milioane de dolari pentru a

organiza marile companii de oțel și chimicale în carteluri, printre care și I.G. Farben. Profesorul Carrol Quigley definește Planul Dawes: «în mare, un proiect al lui J.P. Morgan.»

Trei companii participante la Wall Street, Dillon, Read&Co, Harris, Ford&Co, împreună cu National City, s-au ocupat de trei sferturi din împrumuturile folosite pentru crearea acestor carteluri”. (Wilhelm von Angelsdorf, *Imperialismul Noii Ordini Mondiale*, Traducerea Johann Dumitrescu, Editura Antet, București, f.a., pag. 15)

„(;)Adevărata importanță a I.G. Farben în eforturile de război ale lui Adolf Hitler consta în utilizarea procesului cunoscut ca hidrogenare, producerea de benzină din cărbune, creată de cartelul de chimicale I.G. Farben. Germania nu dispunea de resurse naturale pentru producția de benzină, și acesta a fost unul dintre motivele pentru care a fost înfrântă în primul război mondial. Un om de știință german a descoperit în 1909 procesul de transformare a cărbunelui în benzină (Germania dispunea de mari rezerve de cărbune), dar procesul tehnologic nu fusese definitivat în timpul războiului. În august 1927, Standard Oil a acceptat să participe la un program de cooperare în domeniul cercetării și dezvoltării procesului de hidrogenare, pentru a rafina petrolul necesar Germaniei pentru a pregăti cel de-al doilea război mondial.

Și, în cele din urmă, la 9 noiembrie 1929, cele două companii gigantice au semnat un contract de cartel”. (Wilhelm von Angelsdorf, *Imperialismul Noii Ordini Mondiale*, Traducerea Johann Dumitrescu, Editura Antet, București, f.a., pag. 16)

„După cum s-a exprimat un purtător de cuvânt al companiei Standard Oil: «I.G. Farben nu va intra pe piața țiteiului – și noi nu vom intra pe piața chimicalelor».

Acest contract de cartel a fost extrem de important pentru război, căci, până la sfârșitul războiului, Germania a ajuns să asigure prin eforturi proprii 75% din necesarul de combustibil prin sintetizare.

Mai important a fost faptul că aceste uzine n-au fost bombardate de Aliați, așa că, până la sfârșitul războiului, cam 25-30 de rafinării germane erau încă funcționale, fiind afectate în

proporție de numai 15%”. (Wilhelm von Angelsdorf, *Imperialismul Noii Ordini Mondiale*, Traducerea Johann Dumitrescu, Editura Antet, București, f.a., pag. 16)

„William Bramley remarca existența următoarelor conexiuni financiar-bancare internaționale: Max Warburg, un important bancher [cetățean] german, și fratele său, Paul Warburg, care jucase un rol crucial în înființarea Sistemului Rezervelor Federale din SUA, erau totodată directori la *Interessen Gemeinschaft Farben* sau I.G. Farben(;). La rândul său, H.A. Metz de la I.G. Farben era director al Băncii Warburg din Manhattan, care mai târziu a devenit o parte componentă a lui Chase Manhattan Bank, ce aparținea familiei Rockefeller”. (Jim Marrs, *Guvernarea secretă a Lumii. Istoria secretă ce leagă între ele Comisia Trilaterală, Francmasoneria și Marile Piramide*, Traducerea Nicolò Della Pupa, Editura Antet, București, f.a., pag. 124, 125) „Unul dintre directorii americani de la I.G. Farben era C.E. Mitchell, care era și unul dintre directorii Băncii Rezervelor Federale din New York și ai lui National City Bank, aparținând familiei Warburg. Președintele concernului I.G. Farben din Germania, Herman Schmitz, era de asemenea și membru al consiliilor de administrație de la Deutsche Bank și Banca de Reglementări Internaționale. În 1929, Schmitz a fost ales președinte al consiliului de Administrație al National City Bank, devenită acum Citibank”. (Jim Marrs, *Guvernarea secretă a Lumii. Istoria secretă ce leagă între ele Comisia Trilaterală, Francmasoneria și Marile Piramide*, Traducerea Nicolò Della Pupa, Editura Antet, București, f.a., pag. 125))

Așadar?...

CU DUMNEZEU ÎNAINTE!

----- * * -----

DJUGAȘVILI. NUMELE ADEVĂRAT AL LUI STALIN

„Numele «Djugașvili» înseamnă în georgiană «fiu de evreu». În această limbă, pentru evreu se spune literar «uria», dar există de asemenea și cuvântul «djuga», sinonim cu «uria», care indică originea evreilor caucazieni, veniți aici dintr-o colonie portugheză. Cealaltă parte a numelui lui Stalin, «șvili», înseamnă în georgiană «fiu». (Traian Romanescu, *Marea Conspirație Evreiască*, Editura Logos, București, 1997, pag. 72)

(„Cine a fost Iosif Vissarionovici Stalin?

Se spune că era creștin ortodox de «sânge pur» georgian, născut la Gori, în Caucazia, și că pentru un timp a frecventat un seminar. Deși există diverse «documente» cum ar fi fotografiile și fotocopiile, care pot fi adevărate sau false, fiindcă au apărut după revoluția comunistă, ofițerii Serviciului Secret Român au cules propriile lor informații chiar în Caucazia, în timpul celui de al doilea război mondial, informații care scot la lumină și dezvăluie, cel puțin pentru noi, misterul vieții și carierei lui Stalin. Ca religie, familia lui se pare că a fost într-adevăr creștin ortodoxă, dar ca «rasă» Stalin nu era un georgian pur. De multe ori evreii care trăiesc izolați într-o societate creștină preferă, din comoditate, să adopte în mod formal religia comunității, ca să nu fie priviți de creștini ca indivizi periculoși. Dar asta nu schimbă cu nimic caracterul acestor oameni și, ori de câte ori se ivește ocazia, ei se ridică împotriva religiei adoptive, de a cărei protecție nu mai au nevoie și, ca buni evrei ce sunt de fapt, încearcă să o distrugă. Stalin, dictatorul roșu, a fost evreu de origine și în acest sens există multe probe.

Adevăratul nume al lui Stalin era David Visarion Djugașvili, căruia i se mai spunea și Koșba. Numele de Iosif și Visarion, pe care le purtau Stalin și tatăl său, nu erau folosite de creștinii ortodocși. Creștinii nu primeau nume de origine evreiască precum Iosif, Benjamin, Solomon, Miriam etc., ci nume de origine grecească, slavă și latină, pe lângă cele locale. De aici, o primă concluzie: prenumele lui Stalin indică de la început că este evreu de origine.

Numele «Djugașvili» înseamnă în georgiană «fiu de evreu». În această limbă, pentru evreu se spune literar «uria», dar există de asemenea și cuvântul «djuga», sinonim cu «uria», care indică originea evreilor caucazieni, veniți aici dintr-o colonie portugheză. Cealaltă parte a numelui lui Stalin, «șvili», înseamnă în georgiană «fiu».

Numele de Koșba sau Koba, sub care era cunoscut Stalin ca revoluționar în Caucaz, nu era decât numele legendarului evreu Bar-Koșba, care în [anul] 165 d.C. a condus o răscoală a evreilor

impotriva romanilor, în timpul domniei lui Hadrian. În această răscoală Bar-Koșba a fost numit de către marii rabini «Mesia», dar răscoala s-a terminat rău pentru evreime, care a fost împrăștiată de romani în diferite provincii ale Imperiului. Pentru că adevăratul său nume îi trăda originea evreiască, Stalin a preferat să-l schimbe cu cel rusesc de Iosif Vissarionovici Stalin.

Originea îi era trădată și de trăsăturile feței. Georgienii sunt în general oameni înalți și bine dezvoltati fizic, pe când Stalin avea doar un metru șazeci înălțime. Acest fapt i-a obligat pe urmași să-l urce pe un scaun «invizibil» în lăcașul Mausoleului, ca să apară mai «impozant» pentru masele care defilau în șiruri nesfârșite prin Piața Roșie din Moscova. Fizionomia lui Stalin era tipic evreiască și probabil de aceea, ca să-i ascundă aceste trăsături, toate fotografiile care i se publicau erau în prealabil retușate.

Familia, sau mai bine zis familiile lui Stalin au fost de origine pur evreiască. Prima soție a lui Stalin era o evreică din Caucaz, Kati Schwanitz, cunoscută sub numele de Katerina Șvanidze. Ea a fost mama lui Iacob Davidovici Djugașvili (de ce Iacob și nu un nume autentic rus sau caucazian?), fiul cel mare al lui Stalin, capturat în timpul războiului de germani, în ziua de 16 iulie 1941, și dispărut, probabil executat la sfârșitul războiului. A doua nevastă a fost Nadia Alleluiah, cunoscută sub pseudonimul de Aleluieva. Fosta secretară particulară a lui Stalin i-a devenit nevastă, mamă a lui Vasili și a Svetlanei Stalin. Nadia Alleluiah a fost asasinată de propriul ei soț, în 1932, din cauza relației adultere cu evreul Gleizer, el însuși executat în același an din ordinul lui Stalin, ca «troțkist». Sinuciderea Nadiei Aleluieva a fost o minciună scornită de comuniști pentru a-l apăra pe Stalin, care își ucisese propria nevastă. A treia nevastă a dictatorului roșu, Rosa Kaganovici, era, cum se știe, sora faimoșilor Kaganovici, evrei care dețineau un adevărat control asupra U.R.S.S., fiindcă au fost singurii care, în ciuda schimbărilor specifice regimului roșu, s-au menținut în posturi cheie și controlau cea mai importantă ramură a vieții economice comuniste, industria.

Cel de-al doilea fiu al lui Stalin, Vasili Iosipovici Djugașvili, general în armata rusă, căruia i se spunea «Vulturul» pe vremea când trăia tatăl său, are o față tipică de evreu: păr roșu, față plină de pistruie, nări de evreu, urechi mari și buze groase. Cât timp a trăit Stalin, fiul lui a locuit la Moscova și era considerat unul dintre cele mai respingătoare personaje de la Kremlin.

Fiica lui Stalin, Svetlana, s-a căsătorit în 1951 cu evreul Mihail Kaganovici, unul din stăpânii Rusiei sovietice. Întrebarea e: de ce nu s-a căsătorit Svetlana cu un rus oarecare, ci tocmai cu un evreu? Firește, pentru că și ea era evreică și respecta normele Talmudului, care interzice evreilor să se căsătorească cu ne-evrei, pentru a nu altera «poporul ales de Dumnezeu».

Între anii 1949-1950, Svetlana Stalin a fost în relații amoroase cu ziaristul evreu Alexei Keplen. Svetlana ar fi putut găsi ușor în «paradisul» creat de tatăl ei un iubit rus. Dar, cum rușii de atunci și de azi sunt doar sclavi ai evreimii ascunse sub pseudonime, ei nu și-ar fi putut permite să întrețină relații cu «elita evreiască» reprezentată de Svetlana Iosipovici Djugașvili.

Cum se explică faptul că georgianul de «sânge pur» s-a preocupat de problema națională evreiască încă din 1912? În acel an, Djugașvili a scris un articol intitulat «Problema națională și social-democrația», în care se ocupa în principal de problema națională evreiască. Articolul a fost publicat la Viena în numerele 3, 4 și 5 din 1913 ale revistei «Prosvescenie». Stalin amintea că există un număr mare de evrei în Daghestan și Caucazia, adică țara lui de origine, și se ocupa de posibilitatea organizării evreimii într-o națiune. Înainte de a scrie acest articol, Stalin a consultat o bi[bli]ografie vastă pe această temă, printre care «Problema națională» a lui Springer, «Problema națională și social-democrația» a lui Bauer, ambii evrei(;), și protocoalele celui de-al IV-lea, al VI-lea și al VII-lea Congres Evreiesc, care au avut loc la Bielostok (Polonia) în aprilie 1901, la Zürich (Elveția) în aprilie 1905 și la Lvov (Polonia) în decembrie 1906, ca și protocoalele celui de-al VIII-lea și celui de al IX-lea Congres al Bund-ului evreiesc, desfășurate în septembrie 1910 la Lvov și iunie 1912 la Viena. De ce acorda Stalin atâta interes problemei internaționale a evreilor, cu mult înainte de revoluția comunistă?...” (Traian Romanescu, *Marea Conspirație Evreiască*, Editura Logos, București, 1997, pag. 72, 73)

„Orice persoană cu judecată care nu se lasă influențată de presă înțelege fără mari dificultăți că nici un ne-evreu nu ar fi putut anihila din interiorul Rusiei puterea organizată de zecile de evrei(;), creatorii statului sovietic. Și nici un ne-evreu, spre exemplu Stalin (dacă n-ar fi fost evreu de origine) n-ar fi fost tolerat și ajutat de un grup de evrei ca Apfelbaum (Zinoviev), Rosenfeld (Kamenev), Sobelsohn (Radek) etc., să îl elimine pe unul de-ai lor, cum a fost cazul lui Bronstein (Troțki)”. (Traian Romanescu, *Marea Conspirație Evreiască*, Editura Logos, București, 1997, pag. 87)

„Orice om «fără experiență politică», dar cu capul limpede știe că atunci când este vorba despre o bandă de asasini, cum a fost cea a organizatorilor și conducătorilor revoluției bolșevice, nu poate exista niciodată înțelegere între membrii ei și că, mai devreme sau mai târziu, vor apărea rivalități interne, diferențe care vor conduce la lichidarea celui mai slab. Așa s-a întâmplat între Stalin și Troțki și mai târziu între Stalin și Kamenev, Buharin, Radek etc. Nu este vorba aici de antisemitism, ci de o simplă rivalitate tribală”. (Traian Romanescu, *Marea Conspirație Evreiască*, Editura Logos, București, 1997, pag. 87)

„Evreii din Occident și instrumentele lor recrutate dintre creștini au dat lumii o versiune greșită despre luptele interne din

Rusia, ca să creeze impresia că cei «câțiva» evrei amestecați «din întâmplare» în revoluția bolșevică au fost excluși și înlocuiți cu «ruși antisemiți» și că nici comunismul nu este altceva decât o nouă «reeditare» a vechiului imperialism țarist, la fel de antisemit ca și acela. Ignoranța Occidentului cu privire la organizarea secretă și la conducerea omorurilor din Rusia, dar mai ales cu privire la adevărata naționalitate a autorilor a permis ca minciunile iudeo-masoneriei să ia locul adevărului”. (Traian Romanescu, *Marea Conspirație Evreiască*, Editura Logos, București, 1997, pag. 87)

„Cei implicați în conspirația iudaică mondială au adus lumea în starea de confuzie de astăzi. Evreii nu sunt proști și știu ce fac. Singurii care nu înțeleg ce se întâmplă sunt ne-evreii. Câteva milioane de evrei organizați și lucrând pe ascuns sunt pe punctul de a distruge viața și fericirea tuturor popoarelor lumii.

În ciuda luptelor interne pe care le-a dus împotriva fraților săi rivali, Stalin și-a interpretat fără cusur rolul în conspirație – tocmai de aceea masoneria iudaică americană i-a cedat cu atâta ușurință jumătate din Europa și aproape toată Asia”. (Traian Romanescu, *Marea Conspirație Evreiască*, Editura Logos, București, 1997, pag. 87)

„Lupta dintre Stalin și Troțki a fost o consecință firească a morții lui Lenin. Întotdeauna când moare un dictator moștenitorii lui se luptă pentru a-i lua locul. Așa s-a întâmplat și în Rusia. Iudaismul occidental țipa că «georgianul» Stalin a înlăturat «vechea gardă» (evreiască) a lui Lenin prin procese și epurări. Și chiar așa s-a întâmplat. Stalin a înlăturat vechea gardă leninistă, dar numai pentru a o înlocui cu alta asemănătoare. Mai abil decât Troțki în materie de intrigi politice și cu ajutorul evreilor Apfelbaum, Rosenfeld, Sobelsohn sau, cum se prezentau ei, Zinoviev, Kamenev, Radek, și alții, Stalin a reușit să învingă. Dar asta nu a schimbat cu nimic natura regimului comunist, politica lui și soarta poporului rus”. (Traian Romanescu, *Marea Conspirație Evreiască*, Editura Logos, București, 1997, pag. 87))

----- * * -----

BIBLIOGRAFIE

*(nominalizez în ea doar materiale din care
am citat sau la care am făcut referire directă)*

1. XXX, *Cuvântul legionar*, An III, nr. 39, noiembrie 2006 [C.L. III. 39]; An III, nr. 46, iunie 2007, [C.L. III. 46]; An IV, nr. 53, ianuarie 2008, [C.L. IV. 53]; An IV, nr. 55, martie 2008, [C.L. IV. 55]; An IV, nr. 60, iulie 2008, [C.L. IV. 60]
2. XXX, *Obiectiv Legionar*, An II, nr. 1(7), ianuarie 2004, [O.L. 1(7)]
3. XXX, *Santinela*, nr. 17, iunie 2007
4. XXX, *Situația Evreilor în România, vol. I, 1939-1941, partea I*, Coordonatori Locotenent-colonel Alesandru Duțu și Dr. Constantin Botoran, Editura *Țara Noastră*, Uniunea *Vatra Românească*, București, 2003
5. Angelsdorf Wilhelm von, *Imperialismul Noii Ordini Mondiale*, Traducerea Johann Dumitrescu, Editura *Antet*, București, f.a.
6. Bădescu Ilie, *Cu fața spre Bizanț. Jurnal*, Editura *Evex*, București, 1998
7. Coja Ion, *Holocaust în România? Suită de documente și mărturii adunate și consemnate de ION COJA, în folosul parlamentarilor și al autorităților implicate în elaborarea, aprobarea și aplicarea Ordonanței de Urgență nr. 31/2002 a Guvernului României*, Editura *Kogaion*, București, 2002, [HOLOCAUST ÎN ROMÂNIA?]; *Notă explicativă(2)*, cuvânt introductiv la lucrarea: *Situația Evreilor în România, vol. I, 1939-1941, partea I*, Coordonatori Locotenent-colonel Alesandru Duțu și Dr. Constantin Botoran, Editura *Țara Noastră*, Uniunea *Vatra Românească*, București, 2003
8. Eminescu Mihai, «*Românul*» *continuă a se ocupa...*, *Timpul*, VI, nr. 20 din 27 ianuarie 1881, în Mihai Eminescu, *Opere*, vol. XII, PUBLICISTICĂ, 1 ianuarie 1881 – 31 decembrie 1881, *Timpul*, cu 28 de reproduceri după manuscrise și publicații, Ediție critică întemeiată de Perpessicius, Editura Academiei, București, 1985
9. Hitler Adolf, *Mein Kampf*, Ediție în limba română, Editura *Pacifica*, București, 1993; *Testament politic*, Traducere de Nicolae Buhmeanu, Editura *Samizdat*, București, 1999, [T.P.];

- Însemnarea intimă din 15 februarie 1945*, în [T.P.]; *Însemnarea intimă din 17 februarie 1945*, în [T.P.]
10. Iorga Nicolae, *De ce atâta ură?*, 6 iulie 1940, Neamul Românesc – în [HOLOCAUST ÎN ROMÂNIA?]
 11. Marrs Jim, *Guvernarea secretă a Lumii. Istoria secretă ce leagă între ele Comisia Trilaterală, Francmasoneria și Marile Piramide*, Traducerea Nicolo Della Pupa, Editura Antet, București, f.a.
 12. Petrescu Toma, *Conspirația lojilor – Francmasonerie și Creștinism* – , Ediția a IV-a, Imprimeriile Frăția Românească, București, 1941
 13. Romanescu Traian, *Marea Conspirație Evreiască*, Editura Logos, București, 1997
 14. Theodoru Radu, *Contra-Raport Tisminețky-Băsescu (IV)* în *Santinela*, nr. 17, iunie 2007
 15. Uniunea Vatra Românească, Liga pentru Combaterea Anti-Românismului LICAR, Uniunea Veteranilor de Război și a Urmașilor Veteranilor, Asociația Culturală Pro Basarabia și Bucovina, Federația Română a Foștilor Deținuți și Luptători Anticomuniști, Liga Națională a Luptătorilor din Decembrie '89, Fundația George Manu, *Comunicat*, București, 16 aprilie 2002 – în [HOLOCAUST ÎN ROMÂNIA?]
 16. Usca Teodor, *Apel la rațiune (II)*, în [C.L. IV. 60]
 17. Volkoff Vladimir, *Manualul corectitudinii politice. Defectele democrației*, Editura Antet, București, f.a.; *Tratat de dezinformare. De la Calul Troian la Internet*, Traducerea Mihnea Columbeanu, Editura Antet, București, f.a.
 18. Zelea Codreanu Nicador, *România ca un hotel*, în [C.L. III. 39], [C.L. IV. 56]; *Pe cine sperie Mișcarea Legionară* în [C.L. III. 46]; *Cui îi e frică de Legiune*, în [C.L. IV. 54]; *Despre Mișcarea Legionară*, în [C.L. IV. 56]
 19. XXX, *Jewish Banker*, de Comte de Saint-Aulaire din Geneve *contra la Paix*, Librairie Plan, Paris, 1936, apud [O.L. 1(7)]

----- * * -----